

чен трепет на звездите... Те видяха и уморената походка на възрастна горянка със сиви дрехи и с черна забрадка, с боси, напукани нозе и с две кръгли, кахърни очи. Но през всички картини те виждаха меката коса на светлооката девойка, галена от лек ветреца. „Дика! Дика! Дика!“ Две сладкозвучни срички сплитаха и разплитаха едно име, непознато на тези хора, но толкова мило, толкова скъпо за Орфея.

„Дика!“ Това име се носеше в широката бляскава зала и галеше ушите, пълнеше сърцата на поразените слушатели.

Орфей свиреше и си представяше как голямото огнено слънце потъва бавно зад тъмната линия на северозападните борови гори. Той е застанал върху най-острата скала на Орлов камък и гледа малката къща отвъд реката, сгушена сред овошки и лески, със сив покрив от тънки четвъртити плочи. Една светлоока девойка прекосява като невестулка малкото стръмно дворче над къщата, качва се на широк буков пън и дълго, мечтателно се вторачва нагоре, отдето идат мили, гальовни звуци. Там се пренася Орфей, за там свири, свири оная песен, която толкова пъти е кънтяла над спотаените дървета и острожъбите канари в родния му край. Тази песен беше най-скъпата на сърцето му, защото в нея той възпяваше младостта, радостта, красотата, другарството и обичта. В нея имаше и смях на млади, безгрижни юноши, и блеенето на къдрави агънца, и звънът на кротки сити стада, и плахият шепот на горски листа...

Колко време свири той? Орфей погледна към своите слушатели. Те бяха потънали в дълбок сладостен унес и никой не помръдваше поне един пръст от ръцете си. Те заемаха най-различни пози. Едни бяха отпуснали глави в скутовете си и като